

Vaticanorum praestantia sua facile cedentem, neque uiderit, neque cum exemplaribus, iuris publici factis, compararit. Animaduenterat etiam Frater meus, fugisse omnium, qui Longinum hucusque notis illustrarunt, oculos editionem Pauli Manutii, quam Venetiis quarti ordinis forma, ∞ DLV. curauit ipse, et, quum prae se ferret titulus libelli, hac opera in Longino cum alia multa praeclare emendata, tum ueterum Poetarum uersus, qui, confusi commixtique cum oratione soluta, minus intelligentem lectorem fallere poterant, notatos esse, atque distinctos, operae se pretium facturum putauit idem frater, si et istum una codicem cum reliquis conferret, praesertim cum ex Graeca Manutii ad Michaellem Syluium, R.S. Purpuratum, praefatione intelligeret, eum ex codice Bessarionis msc. editum, emendatumue fuisse. Ita autem Manutius: Λέγω δὲ Διονύσιον τὸν Λογγῖνον περὶ ὕψους τοῦ λόγου, Ἑλληνα σιγγραφέα, καὶ τῶν παλαιῶν καὶ πάνυ δοκίμων ὄντα, ὃς ἐν τῇ παρ' ἡμῶν Βησσαρίωνος βιβλιοθήκῃ κατενεχυμένος ἀπέκειτο καὶ ὑπὸ σιγῶν τῷ χρόνῳ, ὡς πολλαὶ καὶ ἄλλαι χρησιμώταται βίβλοι, κατεβρώθη, καὶ Φροῦδος ἐγένετο, εἰ μὴ παρέσθῃ μοι τοῖς ἡμετέροις τύποις αὐτὸν ἀναγεῶσαι. Haec tenus ille. De Dionysio ceteroquin, etsi ab aliis multa iam